

**BIDDEN
VOOR JE
VOLWASSEN
KINDEREN**

STORMIE OMARTIAN

Alle bijbelteksten in deze uitgave zijn overgenomen uit de Nieuwe Bijbelvertaling 2021 (NBV21), tenzij anders staat aangegeven.

Bidden voor je volwassen kinderen

Copyright © 2009, 2014 by Stormie Omartian

Originally published under the title:

The Power of Praying For Your Adult Children

Published by Harvest House Publishers

Eugene, Oregon 97408

www.harvesthousepublishers.com

Copyright Nederlandse uitgave © 2022 Uitgeverij Gideon

Auteur: Stormie Omartian

Vertaler: Tobya Jong

Omslagontwerp en typografie: Jonathan Reining, Jore ontwerp

Jaar van uitgave: mei 2024

Uitgave: Uitgeverij Gideon, Hoornaar, Nederland

www.gideonboeken.nl

ISBN: 978-90-5999-054-8

NUR: 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Wat elke ouder van een volwassen kind moet weten	7
--	---

Gebeden voor je volwassen kinderen

Bid...

1. Dat God Zijn Geest over hen zal uitstorten	43
2. Dat hun hart zal uitgaan naar God, naar Zijn Woord en naar Zijn wegen	54
3. Om groei in wijsheid, geestelijk inzicht en onderscheidingsvermogen	72
4. Om vrijheid, herstel en heelheid	90
5. Dat ze Gods doel met hun leven ontdekken	109
6. Om succes op hun werk en financiële onafhankelijkheid	123
7. Om mentale gezondheid en de juiste houding	141
8. Dat ze weerstand zullen bieden aan duistere invloeden en destructief gedrag	159
9. Dat ze elke vorm van seksuele onreinheid en verleiding zullen mijden	186
10. Om een goede gezondheid en Gods genezing	200
11. Om een goed huwelijk en wijsheid om hun kinderen op te voeden tot krachtige gelovigen	217
12. Dat ze sterke relaties zullen hebben en daarvan mogen genieten	235
13. Om bescherming, zodat ze moeilijke periodes kunnen doorstaan	249
14. Dat ze zullen beseffen dat ze God nodig hebben	270
15. Dat ze zullen wandelen in de toekomst die God voor hen heeft	280

Al je kinderen zullen
leerlingen zijn van de HEER,
rust en vrede zal hun
ten deel vallen.

Jesaja 54:13

WAT ELKE OUDER VAN EEN VOLWASSEN KIND MOET WETEN

Er zijn zeven dingen die elke ouder van een volwassen kind zou moeten weten, maar over het algemeen is er niemand die ze je vertelt. Ik had het fijn gevonden als iemand me op in elk geval een paar ervan gewezen had *voordat* mijn kinderen klaar waren om hun vleugels uit te slaan. Dan had ik me er een beetje op kunnen voorbereiden.

Als je zwanger bent van je eerste kindje, overladen oudere en meer ervaren ouders je met enthousiaste felicitaties. Nadat je kindje geboren is, doen ze dat nog een keer en vaak geven ze je dan ook advies over het opvoeden van jonge kinderen. Over de jaren daarna, of hoe je moet omgaan met je volwassen kinderen, wordt vaak gezwegen. Mensen glimlachen veelbetekenend, maar zeggen niets over wat je te wachten staat. Waarschijnlijk denken ze bij zichzelf: *Waarom zou ik daar nu al over beginnen? Ze komen er vanzelf achter.* Of misschien hebben ze het idee dat zij de enige mensen zijn die zich soms zorgen maken over hun volwassen kinderen en willen ze anderen geen angst aanpraten. Wat de reden ook is – niemand heeft het erover. Tenminste, ik heb er nooit iets over gehoord. Ik dacht dat je verantwoordelijkheden als ouder er zo'n beetje op zaten tegen de tijd dat je kinderen achttien werden, als ze hun middelbare school hadden afgerond en de deur uitgingen om te gaan studeren. Zij hebben hun leven en jij hebt het jouwe, en ze herinneren zich alles wat jij ze geleerd hebt, dus het komt helemaal goed met ze. Ze vinden een goedbetaalde

baan, trouwen met een geschikte partner en komen eens in de zoveel tijd op bezoek met de kleinkinderen. Ziezo! De ouderschapsfase is voorbij! Nu kun je de dingen gaan doen waar je altijd al van droomde, maar waar je het toen je kinderen klein waren te druk voor had.

Vergeet het maar!

Zo gaat het dus niet. . .

Je kind is achttien geworden en heeft inmiddels – hopelijk – zijn of haar middelbareschooldiploma gehaald, en dan ontdek je dat je échte ouderschap nog maar net begonnen is. Je bidt dat je kind wordt toegelaten tot een goede opleiding en dat zijn docenten hem niet leren dat God dood is en dat het communisme de wereld zal verlossen, of dat moraliteit relatief is en alles moet kunnen. De invloeden waar je volwassen kind mee te maken heeft, zijn duisterder dan je je jaren geleden, toen je kind net geboren was, kon voorstellen. In elk geval is de wereld groter en gevaarlijker dan in de tijd dat jij zelf van de middelbare school kwam, en je piekert je suf over alle angstaanjagende situaties waarin je kinderen verzeild kunnen raken. En hoewel er *meer* dingen zijn om je zorgen over te maken, heb je nu *minder* controle over hun leven dan ooit tevoren.

Nadat je kinderen zijn afgestudeerd – als dat al lukt – hoop je dat ze werk vinden dat bij ze past en waarmee ze in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Je maakt je zorgen of ze wel een goede partner zullen vinden, en als ze dan eenmaal getrouwd zijn hoop je dat ze ook getrouwd *blijven*. Je vraagt je af of ze wel gezond leven en of ze in staat zijn om hun rekeningen te betalen. En je piekert over je kleinkinderen, zelfs voordat je ze hebt. Zullen ze wel gezond zijn en zal het hun ouders lukken om ze op te voeden tot goede, Godvrenzende mensen?

Misschien vermoedde je het al, of misschien spreek je inmiddels uit ervaring – de ‘ouderschapsfase’ is nooit voorbij. Als niemand je dat ooit verteld heeft, doe ik het nu. Maar behalve het onthullen van deze waarheid wil ik je ook graag voorzien van een manier om daarmee om te gaan. Voordat ik dat doe, wil ik eerst een aantal belangrijke principes met je bespreken:

De zeven dingen die elke ouder van een volwassen kind zou moeten weten.

1. Je moet weten dat er geen einde aan komt

Een van de dingen die niemand je vertelt over het ouderschap, is dat er nooit een einde aan komt. Ik moet bekennen dat ik uitgeputte, overweldigde ouders van pasgeboren baby’s vaak een beetje plaagde. Als ze vertelden dat de plotselinge ‘24 uur per dag, 7 dagen per week verantwoordelijkheid’ en de ‘eindeloze lijst met dingen om te doen en niet eens tijd om de helft ervan gedaan te krijgen’ ze behoorlijk aanvloog, zei ik: ‘Maak je geen zorgen. Het duurt maar achttien jaar.’

Ik wist dat dat een beetje gemeen was, maar ik wilde de waarheid niet voor hen achterhouden. En bovendien vond ik het leuk om ze, na een gefrustreerde zucht, toch ook te horen grinniken. Nu besef ik echter dat *ik* degene ben die in de maling genomen werd, en dat de grap nog wreder is dan ik dacht. De waarheid is namelijk dat er nooit een einde aan komt! Hoewel het ouderschap verschillende fases en verantwoordelijkheden kent, zullen je hart en je gedachten *altijd* uitgaan naar je kinderen. De rest van je leven. En dat is geen gemakkelijke taak, want wat ze ook doen of waar ze ook naartoe gaan – een deel van jou gaat altijd met ze mee. Als zij blij zijn, ben jij het ook. Als zij lijden, lijd jij ook. Zelfs als ze volwassen zijn en je ze niet meer dagelijks om je heen

hebt, maak je je evengoed elke dag – en regelmatig ook 's nachts – druk om hun veiligheid en hun worstelingen. Je leeft mee met hun angsten en zwaktes, hun successen en mislukkingen, hun keuzes en hun fouten.

Je hart gaat altijd uit naar je kinderen, ook als ze volwassen zijn. En vaak zijn ze ook fysiek nog regelmatig aanwezig.

Ik herinner me nog goed dat mijn man Michael en ik onze zoon Christopher naar de universiteit brachten en hem in zijn studentenkamer installeerden. Ik huilde de hele weg terug naar huis – een rit van slechts vijftien minuten, omdat de universiteit niet ver bij ons huis vandaan was. Het was dus zeker niet zo dat ik hem nooit meer zou zien, maar ik besepte dat de jaren dat hij bij ons woonde voorbij waren. Het was het einde van een tijdperk. De dag erna voelde ik me nog steeds een beetje somber, dus ik zocht afleiding in een schrijfproject dat binnenkort moest worden ingeleverd. Daarnaast had ik gezelschap van mijn 85-jarige vader die bij ons thuis woonde; van mijn zus, die in ons kantoor aan huis aan het werk was; en van mijn man die in zijn studio werkte. Om drie uur die middag hoorde ik iemand binnenkomen door de achterdeur en ik hoorde mijn vader met die persoon praten.

Wie zou dat zijn? vroeg ik me af. Iedereen die in dit huis woont of werkt is er, en we verwachten niemand.

Ik liep de keuken in en tot mijn verbazing zag ik mijn zoon staan.

‘Hé, Christopher. Wat doe jij hier? Ben je iets vergeten?’

‘Nee hoor, ik wilde gewoon even gedag zeggen,’ zei hij opgewekt, waarna hij aan de keukentafel ging zitten en twee uur met mijn vader kletste. Tegen vijven nam hij afscheid en ging hij terug naar de universiteit om daar met zijn vrienden te eten en nog wat huiswerk te maken.

Zo ging het een tijdlang vrijwel elke dag, vervolgens een paar keer per week en uiteindelijk een of twee keer per week. Maar op die eerste dag dat hij onze keuken binnenstapte terwijl hij eigenlijk op kamers woonde, begon ik te vermoeden dat het nooit eindigde. En ik vond het vertederend dat hij, terwijl hij uit zoveel plekken kon kiezen, die twee vrije uurtjes blijkbaar het liefst doorbracht met zijn familie. Hoe bijzonder is het dat hij naar huis kwam om bij zijn opa te zijn, die zich soms wat eenzaam voelde in een huis vol workaholics die geen tijd hadden om dagelijks uren over vroeger te praten. Mijn vader werd 93, maar tot op de dag dat hij stierf had hij het erover dat Christopher elke dag van de universiteit naar huis kwam om met hem te praten.

De waarheid is dat je *nooit* stopt met meeleven met je kind. Je bent en blijft een ouder die intens betrokken is bij het welzijn van jouw kinderen, hoe oud ze ook zijn – hoe oud *jij* ook bent – en hoe ver ze ook bij je vandaan wonen. Altijd! En dat niet alleen – het lijkt erop dat de dingen die onze volwassen kinderen meemaken, de uitdagingen waar ze voor staan of de dingen die op hun pad komen, zelfs nog grotere gevolgen hebben dan toen ze jonger waren. In elk geval hebben ze grotere gevolgen dan toen jij jong was. Als je te lang nadenkt over hoe angstaanjagend deze wereld eigenlijk is, hoe alomtegenwoordig het kwaad lijkt te zijn en hoe klein en hulpeloos wij mensen dan zijn, word je gek van bezorgdheid.

Hoewel jonge kinderen soms ook heel moeilijke dingen meemaken – levensveranderende en zelfs levensbedreigende situaties komen voor – geeft het feit dat ze bij ons wonen, in ons huis, waar wij voor ze kunnen zorgen en ze kunnen beschermen, ons het gevoel dat we nog enige controle over de situatie hebben. In elk geval kunnen we dan nog ‘iets’

doen. Maar als onze kinderen volwassen zijn en veel van hun beslissingen zelf nemen, zonder ons om raad te vragen, zijn we ons meer dan ooit bewust van de verstrekkende gevolgen van eventuele verkeerde keuzes. En we beseffen dat die verkeerde beslissingen niet alleen invloed hebben op henzelf, maar ook op ons.

Als we zien dat onze volwassen kinderen het zwaar hebben, willen we ze helpen. Maar hoeveel hulp is te veel, of juist te weinig? Alleen God weet het antwoord op die vraag. Als ouders van volwassen kinderen hebben we soms heel veel zorgen, maar niet altijd de mogelijkheid om daar iets mee te doen. Soms krijgen we niet eens de kans om onze gedachten, meningen of adviezen hardop uit te spreken. Tenminste, niet tegen onze kinderen. Maar we hebben de geweldige mogelijkheid om onze zorgen te delen met God en *Hem* uit te nodigen om in te grijpen. En weet je wat daar zo fantastisch aan is? Dat wanneer wij onze zorgen bij de Heer brengen – wanneer we erop vertrouwen dat God onze gebeden hoort en in antwoord daarop onze volwassen kinderen bijstaat – onze gebeden kracht hebben. Onze gebeden voor onze kinderen kunnen hun levens veranderen. Dat geeft ons een vrede die we op geen enkele andere manier kunnen vinden.

2. Je moet weten dat je ze niet kunt ‘fiksen’

Een tijdje terug stelde iemand me voor aan een aantrekkelijke jonge vrouw van begin veertig. (Als je van mijn leeftijd bent, is veertig jong, dertig piepjong en is iedereen onder de dertig nog een kind. Vanuit mijn perspectief zijn veertigers en vijftigers jong, en zestigers en zeventigers van middelbare leeftijd. Mensen van tachtig jaar of ouder zou ik ‘bejaard’ noemen, al kan het zomaar zijn dat ik daar over tien jaar heel anders over denk.)

Deze jonge vrouw en ik praatten even over het weer – hoe warm het die dag was en dat het vast nooit meer zou gaan regenen – en toen zei ze abrupt: ‘Ik wilde u bedanken voor het schrijven van dat boek...’

Ze kon haar zin niet afmaken omdat haar lippen zo erg trilden dat ze ze op elkaar moest klemmen. Ze slikte een paar keer moeizaam om haar tranen terug te dringen, maar die hadden daar geen boodschap aan: ze rolden evengoed over haar wangen.

Gedurende de lange seconden tussen het moment dat ze volschoot en het moment dat ze weer kon praten, vroeg ik me af of ze het emotioneel zwaar had of misschien gebukt ging onder een moeizaam huwelijk. Ik raakte haar arm aan om haar te troosten en wachtte in stilte tot ze eindelijk in staat was om haar zin af te maken.

‘... uw boek over *de kracht van biddende ouders*,’ zei ze met trillende stem.

Zodra ze het woord ‘ouders’ uitsprak, wist ik waar haar pijn vandaan kwam. Het was het diepe verdriet dat alleen een ouder kan voelen wanneer er iets mis is met zijn of haar kind. Ik moest onmiddellijk denken aan de talloze verhalen van andere ouders die ik in de loop der jaren gehoord had. Hun verdriet om de ongehoorzaamheid van hun kinderen, om opstandigheid, ziekte, rampspoed, tragedies of verwondingen stond me helder voor de geest.

Bij deze vrouw bleek het te gaan om een *volwassen kind*. Ze vertelde me iets over de grote problemen die zij en haar man hadden met hun 28-jarige zoon. Ze zei dat zijn kindertijd ook heel zwaar was geweest, maar dat mijn boek haar door elk jaar en elk probleem heen geholpen had. Toen hij echter volwassen werd, kwam daar nog roekeloos gedrag bovenop, onverschilligheid, luiheid, verkeerde keuzes, verkeerde

gewoontes en de ene na de andere ramp op persoonlijk vlak. ‘Wanneer houdt dit ooit op?’ snikte ze, terwijl de tranen over haar wangen stroomden. ‘Hoeveel verdriet zal ons kind ons nog doen? Hoelang moeten we nog voor hem bidden? Hoelang zullen we nog opdraaien voor zijn fouten – vooral op financieel gebied?’

‘Ik wilde dat ik een datum kon noemen,’ antwoordde ik, ‘maar ik denk niet dat die er is. Je bent niet de enige die hiermee worstelt. Overal waar ik kom hoor ik dit soort verhalen over volwassen kinderen. Ouders vinden het zo moeilijk om een goed evenwicht te vinden – om te weten wanneer ze hun volwassen kind overeind moeten helpen en wanneer het de consequenties van zijn of haar daden zelf moet dragen. We weten dat we onze kinderen niet zomaar kunnen laten vallen, maar soms is het wel nodig dat ze harde lessen leren. We hebben wijsheid nodig om dat goed in te schatten. We kunnen niet aan de zijlijn toekijken terwijl ze zichzelf in de vernieling helpen. We willen dat ze belangrijke lessen leren, maar niet dat ze in dat proces hun leven verwoesten. Je wilt ze niet het nest uitduwen voordat ze er klaar voor zijn, maar het ze ook niet te gemakkelijk maken, zodat ze blijven rondhangen terwijl ze eigenlijk hun vleugels zouden moeten spreiden. Dat is het evenwicht dat we moeten zien te vinden.’

Ik wachtte even en ging toen verder: ‘Eigenlijk weet ik maar één manier om onderscheid te maken tussen het *helpen* van je volwassen kind en hem *in staat stellen* een leven te blijven leiden dat niet is zoals God het bedoeld heeft, en dat is de Heer om wijsheid vragen. We moeten God vragen om ons te laten zien wat we wél voor onze volwassen kinderen moeten doen, en wat juist niet. We moeten God vragen om ons te laten zien wat we het beste voor ze kunnen bidden.

We moeten de Heer vragen om duidelijkheid en inzicht, zodat we weten wanneer we niets anders moeten doen dan bidden. Er zijn momenten waarop we het aan Hem moeten overlaten om in hun leven te werken, zonder verdere hulp van ons. Alleen God weet wat het beste is. En pas wanneer je je volwassen kind volledig aan God hebt overgegeven, wanneer je zijn leven aan de Heer hebt toevertrouwd, zul jij echte vrede ervaren. Jij kunt je zoon niet veranderen, maar *God* kan dat wel. Je zoon heeft je liefde nodig. Hij moet weten dat je in hem gelooft en dat je voor hem bidt. En verder moet jij doen wat de Heer zegt dat je moet doen, of laten, om hem weer op het rechte pad te helpen.’

Ik bad met haar en haar man die, zo bleek, even verderop stond te wachten. Daarna leek ze sterker te zijn en meer vrede te ervaren. Ik bemoedigde haar door haar eraan te herinneren dat God de allerbeste ouder is en dat Hij haar en haar man wijsheid zou geven om goed om te gaan met hun zoon en zijn problemen. Ik herinnerde hen eraan dat God ook in het leven van hun zoon zou werken, dat Hij hem en zijn situatie zou veranderen en hem op Zijn weg zou leiden. En ik zei ook tegen deze ouders dat God de schuld zou wegnemen die zij voelden over alles wat er met hun zoon gebeurd was.

Het is belangrijk dat we begrijpen dat we onze volwassen kinderen niet kunnen ‘fiksen’ of ‘veranderen’. Alleen God kan een blijvende verandering bewerken. Onze taak is onze volwassen kinderen overgeven in Gods hand, en bidden dat God hen vormt en verandert in overeenstemming met Zijn wil.

3. Je moet weten dat God alles kan veranderen

Het is niet gemakkelijk om de ouder van een volwassen kind te zijn. Dat komt vooral doordat het zo lastig is om te weten

wat je *wel* en wat je *niet* voor ze moet doen. Wanneer moet je bijspringen? Wanneer heb je te veel gedaan? Wanneer zijn je verwachtingen te hoog, of juist te laag? Wanneer is je strenge aanpak te streng, of niet streng genoeg? Soms denk je dat je ergens goed aan doet, maar is dat toch niet zo. Of misschien was het goed voor het ene kind, maar niet voor het andere. Ik heb ontdekt dat alleen God je de wijsheid kan geven die je nodig hebt om dit onderscheid te maken. En Hij geeft je die als je Hem erom vraagt. Maar eerst moet je begrijpen en geloven dat God je hoort wanneer je voor je volwassen kinderen bidt – en dat Hij ook antwoord geeft. Dat is hoe Hij gebed heeft ontworpen. *Gebed is niet dat je tegen God zegt wat Hij moet doen. Gebed is samenwerken met God, zodat Zijn wil kan geschieden. Je hoeft niet volledig te begrijpen wat Gods wil is om te bidden dat Zijn wil zal geschieden.*

Daarnaast moet je geloven dat, hoewel jij het leven van je volwassen kind niet kunt veranderen, God álles kan veranderen. Hoewel het waar is dat God nooit buiten iemands vrije wil om gaat, dringt Hij door in elk hart dat zich ook maar een heel klein beetje voor Hem opent. En wij weten niet wie zich echt volledig voor de Heer heeft afgesloten, en wie niet. Alleen God weet dat. Daarom moeten we bidden en God Zijn werk laten doen. Zonder onze gebeden waarmee we een beroep doen op Gods kracht is ons leven weinig meer dan een speelbal van het lot, met soms rampzalige gevolgen. Dat wil ik graag illustreren met twee (extreme) voorbeelden. Ik weet van een stel – laten we ze de familie Jones noemen – dat een zoon had die voortdurend in de problemen raakte. Uiteindelijk werd hij gearresteerd, maar in plaats van zijn borgsom te betalen besloten meneer en mevrouw Jones om hem een poosje in de cel te laten zitten in de hoop dat hij daarvan zou leren. Droevig genoeg werd hij in de gevan-

genis mishandeld door een van de andere gevangenen, en zo vreselijk in elkaar geslagen dat hij uiteindelijk aan zijn verwondingen overleed. De ouders werden gebeld door de gevangenisdirecteur, die hun vertelde wat er gebeurd was en waar ze zijn lichaam konden ophalen. Ze waren er kapot van en werden verpletterd door schuldgevoel omdat ze dit hadden kunnen voorkomen. Ze waren goede ouders die echt probeerden om te doen wat juist was, maar dat pakte vreselijk verkeerd uit. Ik weet niet waar ze tegenwoordig wonen, maar ik ben er zeker van dat ze nog steeds veel verdriet hebben om deze tragische gebeurtenis.

Ik ken een ander stel – laten we ze de familie Brown noemen – dat ook een zoon had die zijn ouders het leven zuur maakte. Toen hij gearresteerd werd en tot een gevangenisstraf veroordeeld werd, probeerden zijn ouders ook niet om hem vrij te krijgen. Ze wisten dat hij schuldig was en ze wilden dat hij de gevolgen van zijn daden zou begrijpen. Uiteindelijk zat hij maar korte tijd vast, maar die ervaring veranderde zijn leven. Zijn tijd in de gevangenis was zo afschuwelijk dat hij zoiets niet nog eens wilde meemaken. Ondertussen hadden wij allemaal gebeden dat God zijn ogen zou openen voor de waarheid, dat hij zou beseffen welk pad hij bewandelde en waar hij naar op weg was. We baden dat God deze jonge man zou laten zien hoe hij door Hem bedoeld was, en welke toekomst God voor hem in gedachten had. God verhoorde die gebeden, want hij kwam als een ander mens de gevangenis uit. Hij ging terug naar school en toen hij eenmaal afgestudeerd was, maakte hij iets van zijn leven. Hij verspilde geen tijd meer aan onzinnige dingen.

Zowel de familie Jones als de familie Brown probeerde te doen wat juist was. Ze hoopten dat hun keuze hun volwassen kind wakker zou schudden en tot een transformatie zou

leiden. Beide ouderparen namen min of meer dezelfde beslissing, maar de uitkomst was compleet tegengesteld. In het ene geval draaide het uit op een afschuwelijke ramp, en in het andere geval op verlossing. Wat was het verschil? Ik geloof dat de Verlosser het verschil maakte.

Ik weet zeker dat Jezus betrokken werd in de situatie van het tweede gezin – de familie Brown. Deze ouders waren gelovigen en de Heer was Koning in hun hart. Ze nodigden de Heilige Geest uit om in de situatie van hun zoon te werken, en zij en hun vrienden baden vurig dat de Heer tot het hart van deze jonge man zou spreken. Ze vroegen God om Zijn Geest van waarheid uit te storten in het hart van hun zoon, zodat hij met Gods ogen naar zijn leven zou kijken en zou zien wat er werkelijk speelde. In de gevangenis sprak God tot zijn hart en het werd hem duidelijk dat hij, hoewel hij iets doms gedaan had, niet als een dwaas hoefde te blijven leven. Hij had een keus.

Voor zover ik weet waren de ouders van de eerste jongen – de familie Jones – geen gelovigen, en geen biddende ouders. Hun zoon was niet aan de Heer toegewijd. Hij was niet onderwezen in de wegen van de Heer en er werd niet voor hem gebeden. Hij had niet de gebeden van zijn ouders, zijn familie of zijn vrienden die hem beschermden en hem hielpen om Gods stem te horen. Ik zeg niet dat de volwassen kinderen van ouders die bidden nooit problemen hebben. Die hebben ze wel. Maar als een ouder op tijd begint met bidden voor zijn of haar volwassen kind, werken zelfs de nare dingen die in hun leven gebeuren mee ten goede. Misschien zien we dat op het moment zelf niet, maar God zal hun situatie gebruiken en er op een of andere manier iets moois van maken.

God kan dat wat wij als een probleem beschouwen gebruiken om de aandacht van onze volwassen kinderen te trekken en ze te leren dat ze niet zonder Hem kunnen leven. Soms zijn de moeilijke dingen die hun overkomen in werkelijkheid blijken van Gods liefde en genade, die in hun leven werken om hen te redden, hen bij te sturen of hen te beschermen tegen iets wat nog veel erger zou zijn (Spreuken 3:11-12). Als je nog niet eerder voor je volwassen kind gebeden hebt, of als hem of haar nare dingen zijn overkomen voordat jij had leren bidden, moet je je daar niet door laten ontmoedigen. God is een Hersteller. Redding en bevrijding zijn Zijn specialiteit. Hij redt ons van de dood en van de hel en geeft ons het eeuwige leven, maar dat niet alleen: Hij redt ons ook van de hel op aarde. Hij verlost ons in het hier en nu. Als wij God uitnodigen in moeilijke situaties in ons leven, grijpt Hij in. Wanneer je bidt voor je volwassen kind zijn er een paar dingen die je met je hele hart moet geloven:

1. *Je moet geloven dat God jou en je volwassen kinderen liefheeft en dat Hij jouw gebeden voor hen hoort.* Je moet weten dat ‘voor wie God liefhebben, voor wie volgens zijn voornemen geroepen zijn, alles bijdraagt aan het goede’ (Romeinen 8:28). Als jij van God houdt en wilt leven zoals Hem behaagt, ben jij iemand die naar Zijn voornemen geroepen is. De verzen vóór het genoemde vers gaan over het gebed. Zou dat kunnen betekenen dat alles in ons leven bijdraagt aan het goede *als wij ervoor bidden?*
2. *Je moet geloven dat God je kan verlossen van alle angsten en zorgen die je hebt om je volwassen kinderen.* Wat gold voor David, geldt ook voor jou. David zei: ‘Ik zocht de HEER en Hij gaf antwoord, Hij heeft mij van alle angst bevrijd’

(Psalm 34:5). Als jij de Heer zoekt omwille van je volwassen kinderen, zal Hij ook jou horen en je van alle angst bevrijden.

3. *Je moet geloven dat God in staat is om jou en je volwassen kinderen te geven wat jullie nodig hebben als je Hem daarom vraagt.* Je moet vertrouwen hebben in Gods macht om te antwoorden. 'Vraag vol vertrouwen, zonder enige twijfel. Twijfelaars zijn als de golven in zee, die door de wind nu eens de ene en dan weer de andere kant op worden geblazen. Wie zo aarzelend en onberekenbaar is bij alles wat hij doet, moet niet denken dat hij iets van de Heer zal krijgen' (Jakobus 1:6-8). Je kunt geen antwoord op je gebed verwachten als je geen vertrouwen hebt in de God tot wie je bidt.
4. *Je moet geloven dat God altijd groter is, hoe groot de problemen van je volwassen kind ook zijn.* Jezus zei: 'Wat bij de mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God' (Lucas 18:27), en ergens anders: 'Bij God is alles mogelijk' (Matteüs 19:26). Tegen een vader die om bevrijding voor zijn zoon vroeg, zei Jezus: 'Alles is mogelijk voor wie gelooft' (Marcus 9:23). Hij is de God van het onmogelijke, wat betekent dat voor Hem alles mogelijk is. God kan alles en iedereen veranderen – ook jouw volwassen kind. . . als wij Hem tenminste in de situatie uitnodigen. En dat doe je door te bidden.
5. *Je moet geloven dat Gods liefde en kracht in jou zijn uitgestort, en dat jouw gebeden voor je volwassen kinderen daardoor ook kracht hebben.* Omdat je gebeden kracht hebben, is er altijd hoop. 'Deze hoop zal niet worden beschaamd, omdat Gods liefde in ons hart is uitgegoten door de heilige Geest, die ons gegeven is' (Romeinen 5:5). De Heilige Geest is de kracht van God. Als de kracht van

God werkzaam is in je leven, is er altijd hoop – onder alle omstandigheden. De lijst van Gods beloften aan jou is veel langer dan jouw lijst met zorgen om je volwassen kind.

Elk volwassen kind is vatbaar voor problemen. Zelfs de meest volgzame kinderen komen moeilijke dingen tegen wanneer ze volwassen worden. Misschien is je kind als baby gedoopt of aan God opgedragen. Misschien heeft het op tweejarige leeftijd zijn hartje aan de Heer gegeven, achttien jaar op de zondagsschool gezeten en heb je het thuis lesgegeven in plaats van het naar een openbare school te sturen. Dan nog kan je kind als het uitvliegt te maken krijgen met stevige uitdagingen of zich overgeven aan slechte gewoontes. Misschien krijgt je kind te maken met ongezonde invloeden, kiest het verkeerde vrienden of wordt het geconfronteerd met de consequenties van verkeerde beslissingen. Het goede nieuws is dat God al die dingen kan veranderen als jij ervoor bidt.

4. Geef jezelf niet de schuld

Laten we er maar gewoon eerlijk over zijn. Kinderen veroorzaken schuldgevoelens vanaf het moment dat ze geboren zijn. Als je je niet afvraagt of je je kindje te vaak voedt, vraag je je wel af of je het genoeg geeft. Ieder van ons herkent dat soort gedachten: *Doe ik te veel? Doe ik te weinig? Geef ik te veel? Geef ik niet genoeg?* En wat het nog ingewikkelder maakt, is dat elk kind anders is. Wat leek te werken bij je eerste kind, werkt misschien niet bij het tweede.

Ons eerste kind had een sterke wil en vanaf het moment dat Christopher in zijn ledikantje kon staan, wist hij precies wat hij wilde en wanneer hij het wilde. Wat zijn ouders wilden, deed er niet toe. We moesten hem stevig aanpakken en heel